

de vertragende invloed van visite

als de visite er niet was geweest
had ik je al twee keer hartstochtelijk bemind vandaag
en waren we al vóór het ontbijt
met de poes naar de dierenarts geweest

joop tenhemelopneming

onwillekeurig blijf ik
in dit vreemde nieuwe jaar
met die onwennige 7 aan het eind
hangen in het verdwenen jaar
– net zoals ik nog feilloos
mijn oude telefoonnummer kan opzeggen –
toen kat joop (zoals hij op 't laatst heette
op zijn medicijnenflesjes)
nog niet joop tenhemelopneming was
nog niet joop himmelb(l)au
maar een altijd goedgemutste zwarte kat
die donderend kon spinnen
wat hij zelfs in zijn terminale kooi nog deed
toen jij nog zei 'je was 'n goeie kat'
die een kat was zoals je hem wenst
geen kapesones, nooit gezeik

de absurditeit van de situatie
in die ultramoderne dierenkliniek
in dit perfect georganiseerde stukje wereld
belette mij ter plekke te schreien

weltschmerz in klein zwitserland

kon ik in dit barre voorjaar
maar savonds om acht uur zeggen
welke wijn zullen we nemen
en glimlachen; niets weten van
de miserabele koffie- en theegewoonten
die hier te lande vigeren;
me nooit meer afvragen
is dit nu wel verstandig;
kon het me maar vrijstaan
dat van nu af aan elke avond te zeggen
(of te stoppen met drinken
of te beginnen met roken
of avond aan avond de TV
de meest bedenkelijke pulp te ontfutselen);
maar nee, steeds meer afstand,
steeds verder terugwijken;
alles kan maar nergens zin in;
waarheen vanhier?

beurs

liefde heeft reeds veel moeten inleveren.
em- en sympathie dalen gestaag.
er is paniek onder vriendschapshouders
en liefhebbers van zomeravonden in de tuin.
de wissels op de toekomst zijn getrokken,
niemand slaapt nog rustig, alles woelt.
slechts het verdriet om sterven gaat
bergopwaarts. wij zijn beurs.

wat rendeert nog? wie durft investeren
in wijn, en drinken, drinken?

het leven

is het leven nu werkelijk zo wreed
met die weilanden geel van paardebloemen
die weelderige bermen vol fluitekruid
die zee van teer-roze blaadjes op een auto

die boer die zijn hand opsteekt
naar iedere tegemoetkomende fietser
dat oudere echtpaar op dat bankje
is het leven nu werkelijk zo wreed?

Finikas

in een zomerrestaurant
zag hij ineens terugwijkend
de gasten aan de tafels
de bedelende katten
er reden auto's voorbij
honden liepen langs de kant van de weg
terwijl hij steeds verder uitzoomde
en al bijna de hele badplaats zag
registreerde hij toch nog haarscherp
zijn eigen vertrouwde gestalte
het bloemenmotief van haar jurk
terwijl ze lachte en praatte
ze dronken wijn
hun gezichten gloeiden
hij zag de glans in hun ogen

finale

nu we toch aan 't zweven zijn
onstoffelijk boven de baai
kunnen we alvorens terug te gaan
nog even besluiteloos rondfladderen
wie zullen we eens inspireren?
die onderkomen zwerfkat?
die dikke vrouw met haar kind
zo duidelijk zonder vader?
die arme toeristen
die nergens een woord van verstaan?
maar dan vervagen de contouren al
en zien we real-time een landkaart
zonder eens spoortje false-color
er rollen geen eindtitels voorbij
geen muziek vindt een dramatisch slot
alleen het licht gaat langzaam uit

zaterdag

eerst nog wat werken
dan een eindje fietsen
thee zetten, het e-mail-contact aanhalen
met hen die ver weg zijn
eten koken, eten eten
een film draaien, nóg een film
een pilsje drinken, astral weeks draaien
en dan komt het zo ver
dat ik mijn eigen gedichten wil lezen
– dan is het tijd om naar bed te gaan.

vrijdag

in dit regenachtige dorp
druilt alles en iedereen
langzaam naar de koopavond
week voorbij, borreltijd
je ziet er fantastisch uit
in je zomerjurk
aan deze tafel, dit mobiel kantoor
waarvan het ons niet betaamt
op te staan –
maar je moet weg, en weer
dat signaal in mijn hoofd
dat vermoeden
die intuïtie
dit is de laatste keer dat ik je zie
weer die brok in m'n keel
als ik je zie weggaan
– wat is ze mooi –
en als ik de poes zie
krijg ik tranen in m'n ogen
omdat ze tien jaar geleden
als klein schreeuwend bolletje wol
in een totaal ander huis werd binnengedragen
en daar niets meer van weet

oppervlakte

we lopen door ons huis
zien rusteloos
hoe smetteloos

dicht onder de oppervlakte
schuilt chaos en paniek

het hoeft maar twee dagen te regenen
of één keer hard te stormen

verleden, toekomst klauwt in heden
wat moeten wij met middaglicht
felle opklaringen

de kat op de mat
likt zijn gat
wij zijn gehuld in kleren
en eufemismen

intellectueel (bijna 40)

ik ga zitten met een glaasje
een vrouw gaat zitten met een glaasje
ik zeg een openingszin
daarna praten we om beurten
natuurlijk niet over seks
en mannen/vrouwen
over alles behalve seks
en mannen/vrouwen
geen van beiden doen we interessant
met kranten, aviertjes of tassen
wij bestaan slechts bij de gratie van onszelf
de glazen die we vasthouden
de zinnen die we zeggen
de namen die we beweren te dragen

vriend?

ben ik
mijn broeders hoeder?

hij weet toch heel goed zelf
wat goed voor 'm is?

hij is toch
een volwassen mens?

of toch maar even
naar 'm toe?

getint glas

een slechtiende brengt
zijn vriendin naar het station
wil zo lang mogelijk bij haar zijn
dan heeft de trein nog vertraging ook
maar verschijnt uiteindelijk toch
ze stapt in
loopt de coupé in
hij ziet haar niet meer
door het getinte glas
maar hij wil haar nog niet laten gaan
gokt waar ze zit
en zwaait op goed geluk
wellicht tegen een vreemde
als de trein weg is
is het te laat
hij wandelt rond het dorp
in een ruime boog
vloekt verdrietig
dat het is zoals het is

omdat

omdat ik wil weten wat je denkt
hoe het met je gaat
hoe je leeft met mij
omdat het zoveel lichter loopt
zachter slaapt
lekkerder eet met jou
omdat de lucht intenser kleurt
de wolken scherper wit
de regen natter
omdat het leven echter voelt
niet als acteur maar regisseur
omdat ik veel liever
met jou gezien word
dan alleen

drijfzand

we proberen de chaos te dammen
in juridische formules
zonder ruimte voor gespeel

maar ijzeren stellages in het hoofd
kunnen niet verhullen
dat dit alles verdacht veel weg heeft

van een boosaardig spel
lengte, doel en regels onbekend
en ook nog voor iedereen verschillend

een schijnbaar onschuldig raadsel
waarvan we de oplossing
maar voor ons uit blijven drijven

zeventien

toen ik twintig was
was ik veertien
met mijn obsessieve verliefdheden
met vijftwintig
was ik vijftien
zo volkomen was ik van de kaart
op mijn tweeëndertigste
was ik nog altijd vijftien
opgewonden over niks en nog eens niks
nachten wakker van één glimlach
één gevaarlijk woord
op mijn zesendertigste
had ik de zestienjarige leeftijd bereikt
want ik reed op een brommer
en zoende mijn vriendinnetje in het portiek
en nu ben ik veertig
zeer binnenkort word ik zeventien

goed zo

*geïnspireerd door het nummer
'Coyote' van Joni Mitchell*

het is goed zo, nergens spijt van
we waren te verschillend
ik de hele dag achter het scherm
jij met je kinderen op school
je kijkt naar een vlucht ganzen
in het zachte herfstlicht
ik probeer mijn deadline te halen
hoe kun je zo dicht op huid en lippen zitten
en toch zo eenzaam zijn
en toch iets met elkaar hebben
we zagen een toegetakelde vogel
we liepen zwijgend langs die pijn
tot bij mijn deur
waarachter onze tafel onze bank ons bed
ik had een ander, jij had anderen gehad
en toch wilden we elkaar
nu zit je te ontbijten
ruikt aan je vingers en denkt aan mij
maar je bent zo ver van die deur die tafel
dat bed
en de nieuwbouwblokken spreken klare taal
meedoen of oprotten, meedoen of oprotten
ja, ook ik ben ertussenuit geknepen
om te vechten met mezelf
met mijn kantoorbaan
en met de vuurgloed
die jij in mij ontstak
maar het is goed zo

waar ging het mis

ook jullie hebben toch ooit
in een storm van hitte en vocht
jullie lijven en zielen gewarmd
en ik ben toch ooit
warm en vochtig
op deze wereld gekomen
met alleen jullie zorg en liefde
om me te beschermen
en het zal toch ooit
de bedoeling zijn geweest
een gelukkig gezin te worden
een solide, veilige basis
van waaruit je de wereld aankunt

weilanden en wolken

waarom wil ik toch
als een parodie op de natuurmens
die ik nooit was
kleuren in woorden vangen
van weilanden en wolken
als een rolstoeler
die zijn zinnen heeft gezet
op het beklimmen van een berg
als een dove
die beethovenkundige wil zijn

klaagzang voor twee

waar – denken zij –
waar in dit huis
in de vele vertrekken
leeft nog iets
– los van de kat dan even hè –
leeft nog iets
wat de moeite waard is
om de lippen voor te plooiën
tot een glimlach
om 's ochtends de ogen voor op te slaan
de korsten eruit te douchen
waar moeten we het zoeken

zoals

zoals wij zeggen:
wij zijn één, en schenken
elkaar de troost des vlezes

zoals wij denken
niet te kunnen leven
zonder elkaar

zoals wij niet helemáál voor de grap
zeggen dat de wereld vergaat
als wij niet meer vrijen

zoals wij zelfingenomen
pornoteksten hijgen
alsof het geluk niet op kan

zoals wij innig slapen
alsof er nooit een eind komt
aan deze symfonie van liefde

pijnstillen

vannacht lig ik weer naakt in je armen
vannacht ben ik onvoorwaardelijk van jou
ik kan alles wat die anderen konden
ik kan zeggen dat ik van je hou
dat ik je tegen alles zal beschermen
dat ik je ken en alles van je weet
maar ook ik ken die gedachten
wat doe ik hier
wie ben jij eigenlijk
ben ik ziek dat ik me zo voel
of is dit gewoon
zoals je je voelt

gespiegeld

allemaal goed en wel
dat fietsen in de regen
dochter achterop
frisse groengeur in de neus
maar moet je haar niet vast vertellen
wat te doen bij verliefdheid
die niet wordt gespiegeld
bij laaghangende lafheid
slapheidspieken
matige tot krachtige dadenloosheid?
moet ze niet nu al weten
dat het zo ver kan komen
dat je dagenlang
je eigen gezicht gespiegeld
niet kunt velen?

veldslagen

ik wek je
midden in de nacht
met mijn pijnlijke verhalen
besmeur je met het bloed
van mijn onhandige vingers
en de walm van eenzaamheid
mijn leven is in onbalans geraakt
tussen de manische momenten
moet ik mijn veldslagen vechten
mijn deuren dichtslaan voor jouw neus
mijn grootste fout is veertig jaar taaiheid
nooit gebroken
en net als je denkt dat alles rustig is
daver ik je kamer weer binnen
met mijn borend willen weten
mijn vragen naar de bekende weg
mijn laatste kans op begrip

nu niet

nee, nu niet, we moeten nog
de zweep over de woorden striemen
tot ze staan in het gelid
alle planten water geven
pakken melk gaan kopen
en broodbeleg en fruit
een paar duizend keer vrijen
en minstens zoveel glazen heffen met vrienden
een fiks aantal facturen sturen
schrijven over kleine vrouwen
met bruine krullen
dagboekbladen vullen
met vakantie gaan thuiskomen
naar de deur rennen als er gebeld wordt
onze voicemail afluisteren
en naar honderden films kijken

naar de emotiedag

ik ging met de vertraagde intercity
naar de jaarlijkse emotiedag
eerst vertelde een vrouw
hoe te handelen bij een botte afwijzing
daarna sprak een man over
het in stand houden van bestaande relaties
in de pauze praatte ik vrolijk
met deze en gene
waarna de voordelen
van het adverteren werden belicht
een boeiende rondleiding
besloot deze geslaagde dag

man (40)

hij zuchtte greep naar zijn hoofd
voor zijn ogen dansten de regels
die hem maanden zijn plicht te doen
inkomsten te verhogen kosten te drukken
en te denken aan zijn oude dag maar
waarom dacht hij waarom
is veertig zijn zo lastig
waarom hang ik voorzien van een lief
naar overspel waarom ben ik zo eenzaam
dat ik gewoonweg smacht naar verliefdheid
waarom drijf ik voortdurend verder af
van wat ik wil botst mijn verstand
op onzuiverheid waarom leidt
sekshonger nooit tot vervulling
maar alleen maar tot meer wanhoop

man van hiva oa

jij trekt het bloed uit mijn wangen
en de tranen uit mijn ogen
man van hiva oa
jij die je aan flarden beminde
ik wou dat ik bezat
één vonkje van jouw passie
zonder schoenen liep je
over schorpioenen
met het zweet in je handen
kroop je je het bloed op de knieën
langs de knisterendste korrels
schuurde jij je ziel
zo hard dat ze gensters sloeg
vervoer mij
steek mij aan